

Serra del Bolet: Coves de Font-rubí, antiga baronia de Font-rúbia

Cova de l'Arena, amb 25 mt de fondaria i -2mt de desnivell: Malgrat el seu nom, es tracta d'una mina artificial. S'en desconeixen els seus orígens i els seus primers exploradors, possiblement al s. XIX. És possible que originalment fos una cavitat natural eixamplada per a treure arena i grava. Sembla que el Mas Vallet està construït amb materials extrets d'aquesta cavitat. Es de formació calcària. L'entrada d'uns 5 mt d'amplada i 1,8 mt d'alçada, dona pas a una sala amb tres columnes al seu interior i presenta dues amples ramificacions.

Cova de l'Omella o de l'Ametlla: El seu nom li ve per la forma de l'entrada, en forma d'ametlla. Era utilitzada pels pastors per tancar-hi el ramat i resguarda'l de les inclemències del temps i dels depredadors. Abans de l'incendi la cova estava envoltada de un frondós bosc de pins i alzines. És força gran i una mica fosca i té un voladís de pedra, com si fos una porxada i l'interior té uns cinc metres d'alçada. Al voltant, si troben altres coves i balmes sense gaire interès. Al seu interior s'han trobat restes ibèriques. Hi ha la gran i la petita, aquesta a uns 6 mt a la dreta de l'altre.

Castell de Font-Rubí o Castellot: Es creu que es va construir a finals del s. IX. Servia de vigilància de la Via Mesadera o Carrerada, i de lloc de defensa i refugi de les ràtzies sarraïnes. Primer trobarem la torre, més endavant a banda i banda de l'altiplà trobem 2 parts que ens donen l'amplada total del castell i veurem també les altres restes del castell, on s'intueix la construcció d'una petita cambra.

El castillo de Fontrubí está situado en el turó del Castellot, que se desprende de la sierra del Bolet a una altitud de 795 metros, en una situación privilegiada por la gran panorámica que hay de toda la plana del Penedès, echo que explica su valor estratégico.

La sierra del Bolet se convierte en un contrafuerte de la sierra d'Ancosa, una de las principales cordilleras que conforman la Serralada Prelitoral, y en ella se edificaron los diversos castillos defensivos a finales del siglo X. De entre los cuales caben destacar los próximos de Pontons, Torrelles de Foix, Sarroca y Mediona.

Los primeros documentos conocidos que hablan de este castillo datan del 983 con el nombre de Fonte Rubea. Tres años después el rey franco Lotario I de Francia, al confirmar las posesiones del monasterio de Sant Cugat del Vallés, aludía al alodio que Ansulf dio al monasterio dentro del término de castro Fonterubeo. Posteriormente, bajo el nombre de Fontem Rubii aparece en documentos que hacen referencia a la repoblación hecha en terrenos de Santa Oliva (1041).

Entre el 1078 y el 1082, Ramón Berenguer II convino con Bernat Guillem de Queralt encomendar a Rainardus el Castillo de Fonte Rubea, hecho que confirma que el castillo dependía del conde barcelonés y no del monasterio de Sant Cugat. El 1121 Berenguer de Queralt juró fidelidad a Ramón Berenguer III por el castillo de Fonte Rubia.

El castillo perteneció a Guillem de Bell-lloc (1172), y Arbert de Mediona lo compró el año 1303. En 1358, Alamanda, viuda de Ferrer de Vilafranca satisfacía una contribución por 106 fuegos que había al término del Castillo Fontrubia. Entonces constaba que era un castillo real. El rey Juan II vendió este castillo el 17 de marzo de 1391, con sus limites, a Pere de Febrer. Las noticias sobre este castillo acaban prácticamente en este siglo XIV, si bien hacia el año 1600 consta que el poseía don Miguel Torrelles y Doña Codma.

La última noticia del castillo data del 1847 cuando Madoz, en su Diccionario, describe Font-rubí haciendo referencia a la residencia de una junta carlista (1838 al 1840) en la casa llamada Fàbraga sobre la que comenta la existencia de un castillo en ruinas "del tiempo de los árabes y fortificado por los franceses en la guerra de la Independencia".